

OGÓLNOPOLSKI

TYGODNIK GOSPODARCZY

INFORMATOR PRZEDSIĘBIORCY PRYWATNEGO

SPIS RZECZY

ROK I. Nr 11. **WARSZAWA 5. VI. 1949.** **Cena 50 zł**

Ankieta „OTG", choć dotyczy zasadniczo form i zakresu prac samorządu przemysłowo-handlowego zawiera w swym tytule słowo „rola", a więc słowo sugerujące ocenę funkcji, jaką ten samorząd spełnia i ma spełniać. Można zatem próbować sprecyzowania w szerszym aspekcie zadań, jakie w obecnym okresie, zasadniczych dla naszego życia gospodarczego przeobrażeń, powinien spełnić Samorząd Gospodarczy. Jest zatem sposobność przed pytaniem: „co" i „jak" postawić problem: „dlaczego"?

Postarajmy się odpowiedzieć na to pytanie!

1) Włodzimierz Lenin powiedział, że: **„Zlikwidować klasy — znaczy to nie tylko przepędzić obszarników i kapitalistów — zrobiliśmy to względnie łatwo — znaczy to również zlikwidować drobnych wytwórców towarów, ich zaś przepędzić nie można, nie można, ich zgnieść, należy znaleźć sposób współżycia z nimi i tylko niezmiernie długą, powolną i ostrożną pracą organizacyjną można (i trzeba) ich przerobić i wychować na nowo".**

Uwaga ta jest szczególnie aktualna na tle naszych, polskich stosunków gospodarczych. Jej lekceważenie byłoby klasycznym przykładem „niedźwiedzich usług". Warto przypomnieć, że uwaga ta została zamieszczona w książce W. Lenina pod tytułem: „Dziecięca choroba „lewicowości" w komunizmie".

2) Wicepremier Hilary Minc, charakteryzując Plan 6-letni powiedział, że: **„Zlikwidować podział społeczeństwa na klasy antagonistyczne znaczy to w pełni zlikwidować elementy kapitalistyczne i zamknąć źródła ich tworzenia się. Zamknąć zaś źródła tworzenia się kapitalizmu, który, jak wiadomo, wyrasta z gospodarki drobnotowarowej, to znaczy w pełni dokonać dobrowolnego przekształcenia gospodarki drobnotowarowej w gospodarkę socjalistyczną. W pełni zaś przekształcić gospodarkę drobnotowarową na gospodarkę socjalistyczną nie jest ani możliwe, ani realne w ciągu 6 lat".**

Mamy zatem przesłanki: ideologiczną i praktyczną. Wynika z nich, że trzeba przekształcić, psychikę przedsiębiorcy prywatnego i, że da się to zrobić bez szkody dla rozwoju życia gospodarczego, dopiero w pewnym okresie czasu. Z tego stwierdzenia wypływa właśnie nakaz ściśle praktyczny, wewnętrzny, samorządowy! Waga tego praktycznego nakazu, wywołuje potrzebę dokładnej odpowiedzi „co" i „jak".

Szukanie właściwych form, metod i środków w dostosowaniu do naszej rzeczywistości gospodarczej, jest ważnym problemem. Trafne wyznaczenie tych metod i następnie odpowiedni dobór ludzi zadecyduje o spełnieniu ważnej funkcji społecznej przez samorząd przemysłowo-handlowy.

Pomocą w spełnieniu tej funkcji jest nasza ankieta na temat:

„ROLA I ZADANIA IZB PRZEMYSŁOWO-HANDLOWYCH W DOBIE OBECNEJ".

Zwolnienie mienia polskiego zablokowanego na terenie W. Brytanii

Na podstawie angielsko-polskiego układu powstała możność zwolnienia znajdującego się w W. Brytanii mienia polskiego, zablokowanego dotychczas na skutek zarządzeń władz angielskich, wydanych w okresie wojny. Uprawnionymi do uzyskania zwolnienia, posiadanego w W. Brytanii mienia, są osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na obecnym obszarze Państwa Polskiego.

Zwolnieniu podlegać mogą:

a) salda pieniężne na r-kach w bankach w W. Brytanii;

b) mienie złożone do depozytu i skrytkach (safesy) w bankach i innych instytucjach depozytowych:

c) należności z tytułu: sprzedanych towarów, długów handlowych, spadków, zapisów, odsetek oraz wszelkich innych należności pieniężnych;

d) papiery wartościowe, jak: akcje, obligacje itp.:

e) wszelkie mienie ruchome;

f) prawa własności do mienia nieruchomego, położonego na terenie W. Brytanii.

Do przeprowadzenia czynności, związanych ze zwolnieniem mienia polskiego w W. Brytanii, został powołany Narodowy Bank Polski.

W związku z powyższym NBP wzywa wszystkie osoby fizyczne i prawne, posiadające w W. Brytanii zablokowane mienie oraz osoby ich prawa reprezentujące, do zgłoszenia tego mienia osobiście lub pisemnie w Narodowym Banku Polskim (Dep. Zagraniczny, Wydz. Walutowy w Warszawie, ul. Fredry Nr 8).

Przy zgłoszeniach w drodze pisemnej podać należy następujące dane:

Imię i nazwisko właściciela lub pełne brzmienie firmy czy organizacji; o ile wnioskodawca nie występuje w imieniu własnym, należy podać, z jakiego tytułu zastępuje właściciela; rodzaj zablokowanego mienia (stosownie do kategorii wyżej podanych) oraz jego wartość.

W miarę uzyskiwania decyzji władz angielskich zwalniającej mienie, Narodowy Bank Polski będzie o tym powiadamiał zainteresowanych (g)

SPROSTOWANIE

W numerze 10 „OTG" na stronie 3 zakradł się przykry błąd techniczny. Mianowicie pod wypowiedzią „Rola Izb Przemysłowo-Handlowych w socjalistycznych formach gospodarki", oznaczoną numerem kolejnym I. opuszczono podpis.

Autorem tego artykułu jest MGR J. DOROZYNSKI. Za błąd serdecznie przepraszamy Autora i Czytelników.

REDAKCJA.

ZAGADNIENIA OGÓLNE

Kupcy i przemysłowcy w aspekcie pracy społecznej

MOWIĄC o pracy społecznej, chciałbym poruszyć stosunkowo skromny i niewielki lecz ważny odcinek, pracy jaka wynika z piastowania godności prezesów i członków zarządów zrzeszeń i związków zrzeszeń. Na wstępie należy postawić pytanie, czy praca ta stanowi istotną pozycję w strukturze organizacyjnej i życiu zrzeszeń oraz związków zrzeszeń?

W celu sprecyzowania pozycji prezesów i członków zarządów zrzeszeń oraz związków zrzeszeń należy przede wszystkim podać tutaj kilka zasadniczych twierdzeń, odnoszących się do pracy dyrektorów tych organizacji:

1) Należy stwierdzić, że rola i zasięg pracy dyrektorów znacznie się zwiększyły i rozszerzyły nie tylko w stosunku do okresu przedwojennego, ale nawet w stosunku do pierwszych, powojennych lat. Przyczyny tego stanu rzeczy wypływają z obecnej struktury gospodarczej Polski Ludowej, która coraz bardziej wiąże i wzmacnia, więzy współpracy i nadzoru zrzeszeń, poprzez samorząd przemysłowo - handlowy lub bezpośrednio z administracyjnym aparatem państwowym.

Tak na przykład, jeżeli Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego zieci danemu zrzeszeniu poprzez Izbę Przemysłowo-Handlową lub bezpośrednio wykonanie pewnej pracy, to niezależnie od tego, czy Prezes lub Zarząd podejmą identyczną uchwałę, dyrektor danego zrzeszenia ma obowiązek niezwłocznego przystąpienia do wykonania danego zlecenia. Sytuacja ta ma miejsce, zwłaszcza w odniesieniu do zrzeszeń przymusowych. W tych przypadkach dyrektor zrzeszenia lub związku zrzeszeń coraz bardziej usamodzielnia się w ramach swojej organizacji i coraz bardziej wyzwala się od wpływów i sugestii Prezesa lub Zarządu.

2) Stopniowe włączenie prywatnej, drobnej gospodarki kapitalistycznej w ogólnopaństwowy plan nakłada szczególne obowiązki na dyrektorów zrzeszeń i związków zrzeszeń co do dopilnowania, kontroli i realizacji powierzonych lub wytyczonych zadań.

3) Orientacja i wyczuwalność dyrektorów w zakresie postępujących naprzód przemian na drodze do socjalizmu, daje im stosunkowo większe, niż prezesom atuty i szanse realności podejmowanych zadań po linii państwowej polityki gospodarczej. Chociażby dlatego, że należą oni do grona pracowników, do zespołu żyjących z pracy, a nie z kapitału.

W tych warunkach praca prezesów oraz zarządów zrzeszeń i związków zrzeszeń sprowadza się głównie do odgrywania poważnej zresztą roli „patronów" — doradców w zakresie już powziętych lub ustalonych z góry decyzji.

Ponadto przed prezesami i zarządami zrzeszeń i związków zrzeszeń stoi wciąż otworem olbrzymia płaszczyzna ich etycznego oddziaływania na członków zrzeszeń i związków zrzeszeń — kupców i przemysłowców w zakresie solidnego i rzetelnego wypełniania przez nich obowiązków, wypływających z potrzeb i nakazów naszej gospodarki narodowej. W ten sposób zwiększająca się i gospodarczo uzasadniona operatywność dyrektorów w niczem nie podcina i nie podważa możliwości pracy prezesów i zarządów, w zakresie nakreślonego wyżej zadania.

Odwrotnie praca prezesów i zarządów może i powinna pogłębiać się w sferze urabiania właściwej postawy, oblicza i dążeń szerokich rzesz kupców i przemysłowców.

Praca ta może się okazać szczególnie pożyteczna w zakresie pomysłowości, nowatorstwa, inwencji i bliższego wiązania prac zrzeszeniowych z danym terenem.

Praca prezesów i zarządów ma wówczas prawo do zaszczytnego miana pracy społecznej, jeżeli prezesi i zarządy zrzeszeń i związków zrzeszeń wykażą się wynikami na tym bogatym i wdzięcznym polu pracy.

Z powyższego jasno wynika, że, jeżeli nawet założymy potrzebę skasowania pewnych przerostów organizacyjnych, to istnieje zupełnie wyraźny i określony zasięg działania prezesów i zarządów, a tym samym istnieje konkretna, celowa i pożyteczna współpraca między nimi, a dyrektorami tych organizacji. Jeżeli powyższe nie nasuwa wątpliwości, to z kolei stawiamy drugie pytanie.

Dlaczego w ostatnich kilku miesiącach obserwujemy nieodosobnione fakty wycofywania się prezesów i poszczególnych członków zarządów zrzeszeń i związków zrzeszeń ze zdrowo pojętej pracy społecznej?

Oczywiście, nie budzą zastrzeżenia przypadki, w których dany prezes lub członek zarządu po zrobieniu dokładnego bilansu swojej pracy lub wysiłków stwierdził, że do pracy społecznej nie nadaje się, że tej pracy nie podołał lub też nie osiągnął żadnych praktycznych wyników i nie ma wpływu na zrzeszonych. Natomiast budzą i muszą nadal budzić poważne wątpliwości i zastrzeżenia te przypadki, w których dany prezes lub członek zarządu zrzeszeń czy związków zrzeszeń wycofuje się z pracy społecznej, bez podania istotnych powodów. Niewątpliwie, tego rodzaju przypadki należy ocenić negatywnie.

Zastanówmy się bowiem, jakie mogą być „przyczyny" wycofywania się tych ludzi z pracy społecznej w zakresie zrzeszeń i związków zrzeszeń. Argument przeciążenia pracą w ogóle, a pracą społeczną w szczególności nie może być poważnie brany pod uwagę, gdyż tłumaczenie się nim jest w przeważającej ilości przypadków nadużywane. Poza tym, trudno jest tutaj zastosować wymierne kryterium porównywalności prac na poszczególnych odcinkach pracy społecznej. Wreszcie w Polsce Ludowej przeciętny obywatel winien stawiać sobie za obowiązek udział w tych, czy innych pracach społecznych.

Istnieje jeszcze argument, wypływający z panikarskiego nastroju niektórych kół, co do krótkotrwałości istnienia prywatnej gospodarki przemysłowej, jako uzupełnienia gospodarki uspołecznionej. Pomijając już błędne założenia tego argumentu, zahaczające o ustalone w tym względzie wytyczne Kongresu Zjednoczeniowego Partii, co do roli pożytecznej (w odróżnieniu od szkodliwej) inicjatywy prywatnej na poszczególnych etapach, zmierzających do socjalizmu, — argument ten nie jest logiczny. Jeżeli nawet założymy, że na skutek wykruszania się inicjatywy prywatnej w drodze postępujących przemian, następuje konsekwetne redukowanie pracy zawodowej kupca i przemysłowca na niektórych odcinkach, to widzimy, że tym samym powiększa się do ich dyspozycji wolny czas, który może i powinien buć zużyty na prace społeczne, które mogą być potraktowane w przyszłości, jako pewnego rodzaju stage w chwili ewentualnego ich przejścia do pracy w gospodarce uspołecznionej. Wszystkie inne argumenty oparte na bierności lub niechęci kupców i przemysłowców do pracy społecznej, mogą jedynie świadczyć o chęci osobistej wygody i wyraźnego uchylania się od zaszczytnych obowiązków społecznych. Dlatego też nie wydaje się, ażeby jakikolwiek argument poza wspomnianymi na wstępie mógł być wzięty poważnie pod rozwagę.

Z kolei stawiamy pytanie co z tego wynika?

Z tego niedwuznacznie wynika, że osoby, które bez uzasadnionych i istotnych powodów uchylają się od pracy społecznej, zdają tym samym egzamin ze swej niedojrzałości w zakresie możliwości spełniania obowiązków społecznych. Niemniej jednak te osoby spośród kupców i przemysłowców, które piastują takie lub inne godności społeczne, a obecnie wahają się, czy mają pozostać na odnośnych pozycjach, winny poddać szczegółowej analizie swój stosunek do pracy społecznej, ażeby utrzymać się na tych pozycjach i zwiększyć w tym zakresie pożyteczną aktywność.

Pocieszającym wszakże objawem jest to, że istnieje, mimo podanej wyżej charakterystyki, duża ilość kupców i przemysłowców, którzy od pracy społecznej nie uchylają się, ale co więcej oddają się jej z tak rosnącym zapałem.

Zatem w odniesieniu do tych kupców i przemysłowców — którzy mimo codziennych trosk i kłopotów, związanych z prowadzeniem swego zawodu znajdują dużo czasu, by zajmować stanowiska społeczne, urabiać kupca i przemysłowca według obecnego stylu pracy i wymagań naszej gospodarki narodowej — należy zdobyć się na słuszną i sprawiedliwą ocenę.

Wypada w tym miejscu poruszyć jeszcze jedną sprawę. Zdarzają się, nieliczne zresztą przypadki, w których osoba, piastująca stanowisko społeczne, od obowiązków tych się wprawdzie nie uchyla, ale pojmuje je w sposób specyficzny. Niekiedy wydaje się tym osobom, że mogą prowadzić własną „politykę", używać swego stanowiska dla przeprowadzenia porachunków osobistych. Tacy zmagają się z dyrektorami zrzeszeń lub związków zrzeszeń o pierwszeństwo czy też wpływ w zakresie biegu operatywnych czynności organizacji. Oczywiście, że tak pojmowana „praca społeczna" nie przyczynia się w najmniejszym stopniu do dobra reprezentowanych organizacji, a co więcej naraża dane zrzeszenia i instytucje z nimi współpracujące na duże straty i przykrości.

Z powyższego, bardzo ogólnego szkicu, charakteryzującego kupca i przemysłowca w aspekcie społecznym wynika, że dla rzetelnych i znajdujących właściwe miejsce w ramach organizacji zrzeszeniowych ludzi, pole pracy społecznej jest szerokie i wdzięczne. Chodzi jedynie o to, żeby to była naprawdę pożyteczna praca społeczna.

M. SZYSZKOWSKI

PRZEMYSŁ I ZRZESZENIA PRZEMYSŁOWE

Stosunek przemysłu miejscowego do przemysłu prywatnego

P. Bronisław Miszewski zamieścił w czasopiśmie „Życie Gospodarcze" dwa artykuły poświęcone zagadnieniom przemysłu miejscowego*). Redakcja „Życia Gospodarczego" potraktowała prace ob. Miszewskiego jako artykuły dyskusyjne.

Przyjrzyjmy się tezom mogącym interesować przemysł prywatny:

Definicja. Ob. Miszewski proponuje określanie nazwą „przemysłu miejscowego" zakładów przemysłowych, nieodpowiadających normom ustawy nacjonalistycznej z dnia 3.I.1946 r., które „w swej zwykłej działalności gospodarczej ograniczają się do zaspakajania potrzeb miejscowych lub regionalnych". Z poprzednich wywodów ob. B. Miszewskiego wynika, że nazwą „przemysłu miejscowego" obejmuje nie tylko przedsiębiorstwa państwowe podległe Dyrekcjom Przemysłu Miejscowego, ale również: 1) przedsiębiorstwa i zakłady przemysłowe samorządu terytorialnego, 2) spółdzielnie pracy przemysłowej, 3) przedsiębiorstwa prywatne. Otóż, jeśli o te ostatnie chodzi, to objęcie ich zaproponowaną przez ob. B. Miszewskiego definicją o tyle byłoby niesłuszne, że nie objęłoby wszystkich tych prywatnych zakładów przemysłowych, które pracują na potrzeby nie regionalne i nie lokalne, jak np. cały prywatny przemysł pomocniczy, pracujący na potrzeby kluczowego przemysłu państwowego.

Przemysł kluczowy przeciwstawieniem przemysłu miejscowego. Przemysł miejscowy, zdaniem ob. B. Miszewskiego, powołany jest do „zaspakajania takich potrzeb, których nie mógłby zaspokoić równie dobrze przemysł kluczowy". Z grubsza biorąc, można zgodzić się z tym twierdzeniem, aczkolwiek wśród bogactwa różnorodnych typów zakładów przemysłowych łatwo przyjdzie wyszukać i takie, które stanowić będą wyjątki od powyższej reguły.

Ale: zgódźmy się z ob. B. M., że do typowych zadań przemysłu miejscowego zaliczyć wypada: produkcję w pojedyńczych sztukach (np. odlewy i obróbka mechaniczna części wymiennych); produkcję w niewielkich seriach (np. konfekcja uwzględniająca wymagania mody); produkcję, która winna zaspokoić bardzo zróżnicowane wymagania (np. meble mieszkalne lepszych gatunków); produkcję ciężkich materiałów, opartą na surowcach powszechnie spotykanych (przykład: cegła); remonty przekraczające możliwości rzemiosła. Oto rodzaje produkcji bardziej odpowiednie dla małych, niż wielkich zakładów.

Przemysł miejscowy trwałym elementem struktury gospodarczej. Również godzimy się z ob. B. M., że przemysł miejscowy ożywia gospodarkę małych miast, że wykorzystuje w elastyczny sposób lokalne możliwości (np. na Ziemiach Odzyskanych), że daje zatrudnienie w ośrodkach dużej podaży sił roboczych, że uzupełnia strukturę zatrudnienia (np. kobiet), że odgrywa dużą rolę w szkoleniu zawodowym itd. Powiedzmy jednak nieco inaczej, zmieńmy jeden przymiotnik: wszystko to są niewątpliwe korzyści związane z całą wytwórczością drobną, która, istotnie, powinna stanowić stały składnik struktury gospodarczej kraju.

Stosunek do gospodarki prywatnej. Ob. B. M. pisze:

„W przemyśle miejscowym poza zasięgiem gospodarki uspołecznionej pozostaje przemysł prywatny o charakterze kapitalistycznym.

Względ na interesy mas pracujących każe postulować, aby już w obecnym przejściowym etapie sektor ten był częściowo bodaj wciągany w tryby gospodarki planowej. Powołanie do życia przymusowych zrzeszeń branżowych uznać trzeba za pierwszy krok wiodący w tym kierunku".

Jak dotychczas, nie podnosimy zastrzeżeń, bo godzimy się z tym poglądem. Ale:

„Dalszym krokiem winno być przekazanie zbytu wyrobów przemysłu prywatnego państwowym centralom zbytu przy jednoczesnym planowym zaopatrywaniu fabryk.

Tolerowanie przestojów z powodu braku surowca, tak częstych w przemyśle prywatnym, jest sprzeczne z zasadą pełnego zatrudnienia i odbija się ujemnie na interesach szerokich rzesz konsumentów wyrobów przemysłu prywatnego, na których kapitaliści przerzucają swoje straty spowodowane przestojami, w formie wyższej kalkulacji cen".

Tutaj nastręczają się nam następujące uwagi:

Autor przeszedł do porządku nad faktem istnienia sieci **central przemysłu prywatnego**, które wszak — z intencji rządu — w pierwszej linii są powołane do torowania zbytu wyrobom przemysłu prywatnego. Zwłaszcza dominującą musi być rola tych central w odniesieniu do dostaw wyrobów przemysłu prywatnego dla sektora państwowego, samorządowego i spółdzielczego.

Następnie: nie wynika z wywodów ob. B. M., by doceniał wagę i znaczenie tej części wytwórczości prywatno - przemysłowej, która z racji swego niemasowego charakteru nie kwalifikuje się do obrotu poprzez centrale handlowe.

Wreszcie: najzupełniej godzimy się z ob. B. M., że nie wolno tolerować przestojów w przemyśle prywatnym z powodu braku surowca (bo to szkodzi interesom ogólnogospodarczym), ale musimy odeprzeć zarzut, jakoby stąd powstałe straty przerzucane były przez przemysł prywatny na szerokie rzesze konsumentów. Należy bowiem: 1) brać pod uwagę oddziaływanie na rynek pokrewnej produkcji państwowej i spółdzielczej, uniemożliwiającej masowe przerzucanie strat na konsumenta, jak 2) również należy pamiętać o akcji Biura Cen M.H.W., mogącego wykazać się poważnym dorobkiem w zakresie porządkowania dziedziny cen i marż.

K.

*) „Życie Gospodarcze": nr 8 — „Kierunki rozwoju przemysłu miejscowego". Nr 9 „Planowanie regionalne podstawą rozwoju przemysłu miejscowego".

Likwidacja przedsiębiorstwa a składka do Zrzeszenia

Zagadnienie obliczania składek na rzecz zrzeszenia przymusowego może w praktyce nastręczyć wiele wątpliwości, gdy w ciągu roku budżetowego przedsiębiorstwo ulega likwidacji, lub zmienia swą formę prawną.

Dlatego też podajemy poniżej szereg wyjaśnień w tej sprawie, opartych na praktyce przyjętej przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Warszawie.

1. Zakład posiadający uprawnienia przemysłowe i wykupujący kartę rejestracyjną, lecz nie produkujący i nie płacący podatku obrotowego ma obowiązek należenia do Zrzeszenia przymusowego i obowiązany jest opłacać składkę minimalną (ryczałt) począwszy od chwili wykupienia karty rejestracyjnej.

2. Zakład przemysłowy, który uchylał się od obowiązującego przymusu organizacyjnego obowiązany jest uiścić składki za cały czas istnienia przymusu organizacyjnego t. j. od połowy 1947 r. w/g stawek obowiązujących w Zrzeszeniu, jeżeli w tym czasie posiadał uprawnienia przemysłowe i wykupywał kartę rejestracyjną.

3. Zakłady przechodzace z jednego zrzeszenia przymusowego do drugiego obowiązane są uiścić składkę w dawnym zrzeszeniu do końca roku budżetowego, w którym nastąpiło przejście zakładu z jednego zrzeszenia do drugiego.

4. Członek Zrzeszenia wstrzymujący swą produkcję na czas nieograniczony, lecz nie zwracający uprawnień przemysłowych winien być obciążony minimalną składką za cały czas nieczynności przedsiębiorstwa. Niewykupienie karty rejestracyjnej nie powoduje samo przez się skreślenia zakładu z rejestru członków.

5. Podstawą do skreślenia z rejestru członków może być ustalenie przez zrzeszenie faktycznego zlikwidowania przedsiębiorstwa

6. Postawienie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w stan likwidacji nie powoduje skreślenia spółki z rejestru członków.

7. W wypadku zmiany formy prawnej przedsiębiorstwa ze spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na spółkę jawną winno nastąpić skreślenie spółki z ogr. odp. z rejestru i wpisanie do rejestru spółki jawnej. W tym wypadku jeśli nie ma przerwy pomiędzy skreśleniem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością a wpisaniem spółki jawnej, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością winna pokryć składki za czas do momentu jej skreślenia, a od tego momentu spółka jawna.

8. Zakład, który zaprzestał produkcji w jednym roku, a w następnym roku wykupił tylko kartę rejestracyjną na handel, celem wyprzedania pozostałości własnej produkcji winien być nadal uważany za członka zrzeszenia bez względu na stopę podatkową, jaką zastosuje Urząd Skarbowy aż do czasu faktycznego zlikwidowania całego przedsiębiorstwa.

9. Zakład wstrzymujący produkcję i wydzierżawiający spółdzielni wzgl. osobie prywatnej swój lokal oraz urządzenia techniczne winien być skreślony z rejestru członków tylko w tym wypadku, jeśli jednocześnie z wydzierżawieniem następuje zwrot uprawnień przemysłowych i karty rejestracyjnej. W wypadku zatrzymania tych dokumentów mamy do czynienia jedynie z chwilowym unieruchomieniem zakładu co powinno znaleźć odpowiedni wyraz w rejestrze członków przez dokonanie specjalnej adnotacji.

10. W odniesieniu do zakładów prowincjonalnych, które nie nadsyłają sprawozdań, kwestionariuszy oraz nie opłacają składek, a nawet nie przyjmują listów nie jest wystarczające dla skreślenia z rejestru oświadczenie Urzędu Skarbowego o braku obrotów; do zakładu takiego delegować należy komisję lustracyjną i na podstawie jej protokółu powziąć dopiero decyzję co do ewentualnego skreślenia zakładu z rejestru członków.

11. Jeżeli zakład przemysłowy domaga się skreślenia z rejestru członków z powodu uzyskania karty rzemieślniczej bez wiedzy Izby Przemysłowo-Handlowej — należy o tym powiadomić Izbę, która powinna wszcząć w tej sprawie odpowiednie postępowanie.

12. Członek Zrzeszenia unieruchamiający swój zakład, zwracający kartę rejestracyjną, lecz zatrzymujący uprawnienia przemysłowe nie powinien być skreślony z rejestru i obowiązany jest opłacać składkę minimalną.

13. Zakład, który zmuszony jest przerwać produkcję na skutek utraty lokalu, lecz pragnący uruchomić dalszą produkcję po znalezieniu nowego lokalu, nie powinien być skreślony z rejestru, zaś w okresie swej bezczynności winien płacić składkę minimalną. (Gr.)

W sprowach produkcji środków zapachowych

Centralny Zarząd Przemysłu Tłuszczowego zainteresował się ostatnio zakresem i możliwościami produkcyjnymi wytwórni prywatnych, produkujących artykuły syntetyczne i naturalne, będące składnikami zestawów kompozycji zapachowych perfumeryjnych i mydlarskich. Związek Zrzeszeń Prywatnego Przemysłu Chemicznego (Warszawa, ul. Nowy Swiat 41) rozpisał ankiet mającą na celu ustalenie zakresu, rozmiarów, jakości i możliwości produkcyjnych odnośnego przemysłu prywatnego. (K)

Ważne dla przedsiębiorstw budowlanych

PRZEDŁUŻENIE TERMINU KONCESJONOWANIA.

Jak donosiliśmy w Nr 8 OTG, rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 marca 1949 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Odbudowy — o obowiązku uzyskania zezwolenia, właściwości władz przemysłowych oraz o trybie i warunkach udzielania zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw budowlanych (Dz. U. Nr 24 z dnia 28.IV.1949 r., poz. 161) — ustaliło termin wniesienia podań przez podlegające obowiązkowi uzyskania zezwoleń przedsiębiorstwa budowlane — do dnia 28 maja b. r.

Z przyczyn natury technicznej, na wniosek Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie, Ministerstwo Budownictwa, jako resortowo właściwe dla przeprowadzenia akcji koncesjonowania przemysłu budowlanego, wyraziło zgodę na przedłużenie tego terminu do dnia 30 czerwca r. b.

Odpowiedni akt prawny, ustalający przedłużenie tego terminu, zostanie wydany w najbliższym czasie, a władze przemysłowe drugiej instancji zostały już o powyższym powiadomione telegraficznie.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie opracowuje instrukcję normującą techniczne przeprowadzenie akcji koncesjonowania przedsiębiorstw budowlanych, która po zatwierdzeniu przez Ministerstwo Budownictwa pozwoli już w dniach najbliższych na rozpoczęcie przyjmowania podań o zezwolenia, od podlegających obowiązkowi uzyskania koncesji prywatnych przedsiębiorstw budowlanych.

HANDEL-CENTRALE HANDLOWE

W sprawie umów ajencyjnych krajowych przedstawicieli firm zagranicznych

Firmy prywatne, które uzyskały pozytywną decyzję Ministerstwa Handlu Zagranicznego na wykonywanie czynności usługowych w handlu zagranicznym, zostały wezwane przez Departament Organizacyjny do przedłożenia do dnia 15 czerwca 1949 r. uwierzytelnionych 3-ch egzemplarzy umów ajencyjnych, poświadczonych notarialnie lub przez Izbę Przemysłowo Handlową

Umowy ajencyjne powinny zawierać nazwę i siedzibę ajenta oraz reprezentowanej przez niego firmy zagranicznej, określenie branży, czas trwania umowy, wysokość prowizji i formę jej zapłaty.

Należy zwrócić uwagę, że wskazanym jest dołączenie również uwierzytelnionego tłumaczenia umów ajencyjnych na język polski.

Łącznie z poszczególnymi umowami należy również nadesłać do Wydziału Przedstawicielstw Krajowych Departamentu Organizacyjnego wykaz poprzednio przedłożonych Ministerstwu aktualnych umów ajencyjnych, przyczem umowy zawarte przed pierwszym czerwca powinny być przedłożone do 15 czerwca b. r., a umowy bieżące należy nadsyłać w terminie dwutygodniowym po ich zawarciu.

Jak wyraźnie podkreśla Departament Organizacyjny, udzielenie zezwolenia na wykonywanie czynności usługowych w handlu zagranicznym uprawnia jedynie do pośrednictwa w zawieraniu tranzakcji handlowych z firmami zagranicznymi w zakresie umów, zawartych przez ajenta i zatwierdzonych przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego.

CENY I MARŻE

INSTRUKCJA BIURA CEN

z dnia 30 maja 1949 r. Nr O-IV-19/22

DLA WYDZIAŁÓW HANDLU URZĘDÓW WOJEWÓDZKICH (M. ST. WARSZAWY I M. ŁODZI), REFERATÓW HANDLU STAROSTW POWIATOWYCH I ZARZĄDÓW MIEJSKICH, MIAST WYDZIELONYCH W PRZEDMIOCIE WYKONANIA ZARZĄDZENIA MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU Z DNIA 12 MARCA 1949 R. W SPRAWIE DOSTAW, ROBÓT I USŁUG NA RZECZ SKARBU PAŃSTWA, SAMORZĄDU ORAZ NIEKTÓRYCH KATEGORII OSÓB PRAWNYCH (MONITOR POLSKI, CZĘŚĆ „A" Nr A-20, POZ. 297).

1. NORMY PRAWNE BĘDĄCE PODSTAWĄ DO STWIERDZENIA CEN:

a) ustawa z dn. 18.XI 1949 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 494),

b) rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19.II.1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73),

c) zarządzenie Ministra Przemysłu Handlu z dn. 12.III.1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Monitor Polski Część „A" Nr A-20, poz. 297).

Ilekroć w niniejszej instrukcji używa się wyrazu ustawa, rozporządzenie lub zarządzenie należy przez to rozumieć ustawę, rozporządzenie lub zarządzenie, będące podstawą do zatwierdzenia cen przez wydziały i referaty handlu I i II instancji.

2. JAKICH CEN NIE ZATWIERDZAJĄ WYDZIAŁY, BĄDŹ REFERATY HANDLU:

a) artykułów żywnościowych objętych „cenami maksymalnymi",

b) zboża, żywca,

c) artykułów przemysłowych produkcji niepaństwowej zatwierdzanych w skali krajowej przez Biuro Cen. Orientacyjnie podaje się, że dotychczas Biuro Cen w tej grupie zatwierdziło ceny na pastę do podłóg i obuwia, kawę zbożową, cukierki twarde, świece, mydło do prania 62% i 45%, przetwory owocowo - warzywne (12 artykułów jak: marmelady, soki, dżemy, kapusta i ogórki kiszone) wody gazowe, makaron, gwoździe, tłoczenie oleju, przecieru tarcicy, Bacutilu,

d) artykułów notowanych przez giełdy zbożowo-towarowe,

e) artykułów podanych w wykazach oznaczonych literą „A" i „B", będących załącznikami zarządzenia,

f) artykułów przemysłowych wartości zamówienia ponad 500.000 zł,

g) cen na roboty montażowe i remontowe z zakresu budownictwa przemysłowego oraz na artykuły i urządzenia już używane,

h) artykułów produkcji państwowego przemysłu miejscowego,

i) cen na dostawy, o których mowa w § 2 zarządzenia,

j) jeśli wartość artykułu nie przekracza 20.000 zł, a artykuł nie jest ujęty w wykazach „A" i „B", będących załącznikami do zarządzenia,

k) artykułów ujętych w § 53 rozporządzenia.

3. JAKIE CENY ZATWIERDZAJĄ WYDZIAŁY, BĄDŹ REFERATY HANDLU:

Ceny na wszystkie artykuły produkcji niepaństwowej prócz artykułów objętych pkt. 2 niniejszej instrukcji, a to:

1) powiatowe władze administracji ogólnej (referat handlu) lub zarząd miejski miasta wydzielonego (referat handlu) — jeśli wartość zamówienia nie przekracza 100.000 zł,

2) wojewódzka władza administracji ogólnej (wydział handlu):

a) jeśli zamówienie dotyczy dostawy artykułów przemysłowych bądź usług a wartość zamówienia przekracza 100.000 zł, lecz nie przekracza 500.000 zł,

b) jeśli zamówienie dotyczy dostawy artykułów rolnych, a wartość zamówienia przekracza 100.000 zł (bez ograniczenia kwoty).

4. KALKULACJA:

a) Kto może złożyć kalkulacje:

zainteresowana strona, którą może być centrala handlowa przemysłu prywatnego lub związek zrzeszeń przemysłu prywatnego, bądź też państwowa branżowa centrala handlowa względnie bezpośrednio zamawiający (urząd, instytucja, fabryka, zjednoczenie, centralny zarząd).

Niedopuszczalnym jest składanie kalkulacji bezpośrednio przez producenta.

b) Jak przeprowadzić analizę kalkulacji:

analizę arkusza kalkulacyjnego należy oprzeć o przesłanki techniczne i ekonomiczne

Badać zatem należy:

ilości zużytych surowców i ich ceny na podstawie cen przemysłu państwowego. W braku tej przesłanki — należy uwzględnić wiarogodne faktury,

wysokość stawek i kosztów robocizny (robocizna obca musi być udokumentowana rachunkami),

koszty handlowe i warsztatowe,

zysk (liczyć przeciętnie 10% kosztów wytwarzania),

podatek obrotowy.

ewentualny narzut na centralę handlową przemysłu prywatnego. (Wysokość narzutów ustala Biuro Cen).

Kalkulacje należy zbadać we własnym zakresie urzędowania. W koniecznym wypadku należy zwołać komisję złożoną z przedstawicieli znajdujących się na miejscu państwowych fabryk, zjednoczeń, bądź też urzędników urzędu wojewódzkiego (starostwa).

Jako organ opiniodawczy komisja wydaje opinię, będącą podstawą do zatwierdzenia kalkulacji. W wypadku koniecznym należy przeprowadzić komisyjną wizję lokalną przedsiębiorstwa tak od strony technicznej, jak i zgodności danych buchalteryjnych. W wyjątkowych wypadkach w razie niemożności załatwienia kalkulacji należy przesłać ją do władzy bezpośrednio nadrzędnej, (wydziału handlu) bądź też Biura Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

SPRAWOZDAWCZOŚĆ:

Referaty handlu przy starostwach składają sprawozdania każdego ostatniego dnia bieżącego miesiąca do wydziału handlu urzędu wojewódzkiego.

Urzędy wojewódzkie składają sprawozdania wg. wzoru każdego ostatniego dnia bieżącego miesiąca do Biura Cen, lecz jedynie na artykuły przez siebie zatwierdzane.

(—) DYREKTOR BIURA
Mgr AL. ROSZKOWSKI

Karta rejestracyjna [2])

Zagadnienie karty rejestracyjnej właściwej dla pośrednictwa handlowego wiąże się ściśle ze sprawą rodzaju ksiąg, do prowadzenia których obowiązany będzie pośrednik handlowy; sprawa ta przedstawia się różnie w okresie, mianowicie do 31 grudnia 1947 r. i w okresie po 1 stycznia 1948 r.

Okres do 31 grudnia 1947 r. Postanowienia § 24 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, dotyczących podmiotowego obowiązku prowadzenia ksiąg uproszczonych, wymieniają jedynie podatników prowadzących „przedsiębiorstwa"; postanowienia zaś rozdziału 3 tego rozporządzenia o księgach podatkowych nie przewidują obowiązku prowadzenia tych ksiąg dla podatników wykonujących pośrednictwo handlowe.

Pośrednik handlowy, którego obrót przewyższa nawet kwotę 5.000.000.— zł w stosunku rocznym, nie jest również obowiązany do prowadzenia ksiąg handlowych, gdyż nie prowadzi „przedsiębiorstwa" w rozumieniu § 1 lit. c) rozporządzenia Ministrów: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 223 z r. 1946 i rozp. z dnia 4.10.1947 r.).

W tym stanie rzeczy pośrednictwo handlowe wykonywane jako zajęcie zawodowe nie miało w okresie do 31 grudnia 1947 r. obowiązku prowadzenia jakichkolwiek ksiąg handlowych, uproszczonych czy nawet podatkowych.

Okres po 1 stycznia 1948: Z dniem 1 stycznia 1948 r. ciąży obowiązek prowadzenia księgi podatkowej Nr. 3, obecnie nazwanej „Księgą przychodów i rozchodów", nie tylko na lekarzach, lekarzach weterynarii, lekarzach dentystach, felczerach, adwokatach, obrońcach sądowych, inżynierach (geometrach) i technikach, lecz na wszystkich podatnikach wykonujących zajęcia zawodowe a więc również na pośrednikach wszelkiego rodzaju, pomocnikach podróżujących, inspektorach, ajentach zakładów ubezpieczeniowych i innych przedsiębiorstw.

Obowiązek ten ciąży na omawianej grupie podatników

bez względu na wysokość obrotu osiąganego lub osiągniętego w ubiegłym okresie rachunkowym.

Zajęcie pośrednictwa handlowego, wykonywane przy utrzymywaniu biura i pomocników, jest przedsiębiorstwem w rozumieniu dekretu o podatku obrotowym, zaczym podpada pod postanowienia § 1 lit. b) („biura pośrednictwa handlowego") rozporządzenia z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze i uważane jest bez względu na wysokość obrotu za przedsiębiorstwo zarobkowe prowadzone w większym rozmiarze.

Biuro takie obowiązane jest do prowadzenia ksiąg handlowych zgodnie z przepisami kodeksu handlowego i innymi przepisami prawnymi a także z zasadami księgowości (art. 85 dekretu o postępowaniu podatkowym).

W końcu należy podkreślić, iż w odniesieniu do omawianej grupy czynności ustawa bynajmniej nie wymaga wykazania stosunku pośrednictwa handlowego za pomocą umów i ksiąg handlowych i nie wyłącza innych dowodów na tę okoliczność, jak listów prowizyjnych itp., których ocena należy do uznania władzy podatkowej.

Pomocnicy podróżujący. Za pomocników podróżujących uważa się osoby, zbierające dla przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych zamówienia na podstawie próbek, wzorów, cenników itp.

Pomocnik podróżujący (komiwojażer) może na podstawie jednej karty rejestracyjnej zbierać zamówienia dla kilku przedsiębiorstw, jeżeli je wymienił w karcie. Zbieranie zamówień nawet poza siedzibą zakładu przez właściciela przedsiębiorstwa, przez osoby, mające prawo zarządu przedsiębiorstwem oraz przez pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, nie wymaga nabycia odrębnej karty rejestracyjnej.

Wykonywanie zajęć zawodowych **na wspólny rachunek** i w tym samym lokalu przez dwóch lub kilku adwokatów, lekarzy, inżynierów itp. uważa się za zakład usługowy. W tym przypadku na prowadzone na wspólny rachunek i w tym samym lokalu: kancelarię adwokacką, gabinet lekarski, biura techniczne itp. należy nabyć kartę rejestracyjną tak jak na przedsiębiorstwo usługowe.

Na osobach wykonujących zajęcia zawodowe wyłącznie

w sposób w ustępie poprzedzającym podany, nie ciąży obowiązek nabywania oddzielnych kart rejestracyjnych.

Zatrudnienie o celu zarobkowym jest pojęciem szerszym od pojęcia zajęcia zawodowego i obejmuje wszelkiego rodzaju zajęcia zarobkowe, a więc także i zajęcia zawodowe z wyjątkiem podlegających podatkowi od wynagrodzeń.

7. OKRES WAŻNOŚCI I TERMIN UZYSKANIA

Karta rejestracyjna ważna jest w okresie i w miejscu wykonywania przedsiębiorstwa (położenia zakładu) lub zajęcia albo posiadania składu wymienionych w karcie.

Opłaty za karty rejestracyjne uiszcza się za każdy rok podatkowy w miesiącu grudniu roku poprzedniego. Jeżeli wykonywanie przedsiębiorstwa lub zajęcia rozpoczęto albo też zakład lub skład otworzono w ciągu roku podatkowego, opłatę za kartę rejestracyjną należy uiścić przed rozpoczęciem działalności.
Opłata za kartę rejestracyjną wynosi pełną kwotę jeżeli działalność rozpoczęto przed dniem 1 lipca, a połowę tej kwoty, jeżeli działalność rozpoczęto w dniu albo po dniu 1 lipca.

Od przedsiębiorstw wykonywanych w miejscowościach uzdrowiskowych i leczniczych sezonowo, tj. nie dłużej niż przez 6 miesięcy w ciągu roku, można uiszczać opłaty za karty rejestracyjne w wysokości połowy kwoty określonej powyżej w tabeli. W innych miejscowościach od przedsiębiorstw sezonowych można uiszczać opłaty za karty rejestracyjne w wysokości połowy opłaty za zezwoleniem właściwego urzędu skarbowego (rewizyjnego). Jeżeli przedsiębiorstwo wykonywane jest w dalszym ciągu po upływie okresu sześciomiesięcznego, na podatniku ciąży obowiązek dopłaty różnicy między opłatą całoroczną i półroczną w ciągu siedmiu dni od upływu okresu sześciomiesięcznego.

W przypadku, gdy obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych, uproszczonych powstaje w ciągu roku podatkowego, na podatniku ciąży obowiązek dopłacenia do uiszczonej pierwotnie opłaty za kartę rejestracyjną w ciągu tygodnia, licząc od dnia powstania obowiązku prowa-

dzenia ksiąg handlowych lub uproszczonych. Dopłatę uiszcza się w stosunku całorocznym, jeżeli obowiązek powstał przed dniem 1 lipca, w stosunku zaś półrocznym, jeżeli obowiązek ten powstał w dniu lub po dniu 1 lipca.

8. POSTĘPOWANIE PRZY UZYSKANIU KARTY

a) Postępowanie w urzędzie skarbowym

Podatnik celem uzyskania karty rejestracyjnej składa w referacie ewidencyjnym Urzędu Skarbowego (Rewizyjnego) deklarację sporządzoną czytelnie w ilości 3-ch egzemplarzy według przepisanego wzoru.

W przypadku nadesłania pocztą wadliwie wypełnionej deklaracji przez podatnika, deklaracja zostanie podatnikowi zwrócona celem uzupełnienia bądź też podatnik zostanie wezwany do urzędu celem uzupełnienia deklaracji.

Referat ewidencyjny sprawdza, czy we wszystkich egzemplarzach deklaracji podano te same dane, porównuje dane zawarte w deklaracji z kartą ewidencyjną oraz ustala opłatę za kartę rejestracyjną na podstawie danych zawartych w deklaracji podatnika. Po dokonaniu tych czynności referat umieszcza na wszystkich egzemplarzach datę i podpis po czym skierowuje podatnika do działu rachunkowo - kasowego.

Referat likwidacyjny (w kasie) załatwia czynności związane z pobraniem należności oraz wydaniem karty, co stwierdza na wszystkich egzemplarzach deklaracji, przekazując je referatowi ewidencyjnemu.

Referat ewidencyjny notuje w karcie ewidencyjnej uzyskanie karty rejestracyjnej, po czym jeden egzemlarz deklaracji przekazuje właściwemu referatowi wymiarowemu, drugi — przesyła do Głównego Urzędu Statystycznego, a trzeci do właściwej instytucji samorządu gospodarczego, zawodowego itd.

Po upływie terminu uiszczania opłat za karty rejestracyjne referat ewidencyjny przegląda kolejno karty ewidencyjne i wciąga do osobnego wykazu tych podatników, którzy nie uzyskali kart rejestracyjnych. U podatników objętych tymi wykazami. referat ewidencyjny przepro-

wadza doraźne kontrole, celem ustalenia przyczyn nieuzyskania kart ewidencyjnych.

Jeżeli w wyniku kontroli okaże się, że przyczyną niewykupienia kart rejestracyjnych jest wygaśnięcie obowiązku podatkowego w podatku obrotowym, sporządza się o tym raport, który służy za podstawę do poczynienia odpowiednich wpisów do karty ewidencyjnej. W przypadku zaniedbania obowiązku uzyskania karty rejestracyjnej przez podatnika, spisuje się protokół o przestępstwo z art. 137 prawa karnego skarbowego.

Równocześnie z orzeczeniem karnym sporządza się decyzję o wymiarze — domiarze opłaty za kartę rejestracyjną. Urząd ma obowiązek spowodować wypełnienie deklaracji przez podatnika. Dalsze postępowanie z decyzją jest analogiczne do decyzji o wymiarze zaliczek na podatek obrotowy i dochodowy.

b) Okazywanie uprawnień, koncesji i innych dokumentów.

Przy wydawaniu kart rejestracyjnych osobom, do których stosują się przepisy ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 220 i Nr 66, poz. 412) oraz przepisy rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy — urzędy skarbowe i urzędy rewizyjne sprawdzają co do każdej z tych osób:

a) czy należne opłaty za zewolenia zostały w całości uiszczone,

b) jeżeli podstawa obliczenia opłaty uległa zmianie — czy uiszczono opłatę dodatkową,

c) czy podatnik posiada tzw. „potwierdzenie odbioru" podania o zezwolenie albo zezwolenie wydane na podstawie przepisów wspomnianej ustawy. W każdym przypadku stwierdzenia, że podatnik nie uiścił w całości lub w części należnej opłaty, albo że nie posiada ani potwierdzenia odbioru, podania o zezwolenie ani zezwolenia, należy zawiadomić o fakcie właściwą władzę przemysłową.

Przy wydawaniu kart rejestracyjnych lekarzom, lekarzom - dentystom, farmaceutom (apteki, hurtownie

apteczne itp.), pielęgniarkom, położnym, felczerom, technikom dentystycznym, kosmetyczkom (gabinty kosmetyczne) i masarzystom, urzędy skarbowe sprawdzają, czy osoby te posiadają zaświadczenia rejestracyjne z wydziału zdrowia urzędu wojewódzkiego, Zarządu m. st. Warszawy lub Łodzi, uprawniające do wykonywania praktyki (zawodu).

W przypadku stwierdzenia, że któraś z tych osób nie posiada wspomnianego zaświadczenia, należy zawiadomić o fakcie stosownie do zwyczaju miejscowego, właściwy wydział zdrowia urzędu wojewódzkiego, Zarząd m. st. Warszawy m. Łodzi.

c) karty rejestracyjne dla nieposiadających koncesji.

Zdarzają się przypadki, że do urzędów skarbowych (rewizyjnych) zgłaszają się o nabycie kart rejestracyjnych osoby, które nie dopełniły obowiązków wynikających z przepisów o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych, lub o obowiązku zawiadamiania o prowadzeniu przemysłu, albo o wykonywaniu niektórych zajęć zarobkowych.

Może w takich przypadkach chodzić;

a) o podatników, którzy w dniu 1 września 1947 prowadzili przedsiębiorstwa handlowe lub wykonywali zawodowo czynności handlowe, a nie złożyli w terminie do dnia 15 listopada 1947 r. podań o zezwolenie wymaganych przepisem § 3 rozporządzenia w sprawie obowiązku uzyskania zezwolenia i którzy wobec tego (zgodnie z przepisem § 5 tego rozporządzenia) powinni zaprzestać działalności najdalej w dniu 15 listopada 1947 r.,

b) o podatników, którzy założyli nowe przedsiębiorstwa handlowe lub rozpoczęli wykonywać zawodowo czynności handlowe pomiędzy dniem 2 września 1947 r. a dniem 31 grudnia 1947 r. (na Ziemiach Odzyskanych pomiędzy dniem 2 sierpnia 1947 r. a dniem 31 grudnia 1947 r.), a nie wnieśli uprzednio podań do właściwej władzy oraz opłat,

c) o podatników, którzy założyli nowe przedsiębiorstwa handlowe lub rozpoczęli wykonywać zawodowo czynności handlowe po dniu 31 grudnia 1947 r. (na Ziemiach Odzyskanych po dniu 31 grudnia 1948 r.) nie

uzyskawszy uprzedniego zezwolenia władz przemysłowych,

d) o podatników, którzy w dniu 1 sierpnia 1947 r. wykonywali przemysł albo inne zajęcia zarobkowe, polegające na prywatno - prawnym odpłatnym i zawodowym wykonywaniu rzeczy lub usług, albo rozpoczęli wykonywanie przemysłu lub wykonywanie zajęć zarobkowych w czasie od dnia 2 sierpnia 1947 r. do dnia 30 października 1947 r. i nie dopełnili obowiązku zawiadomienia o tym właściwej władzy samorządu zawodowego.

Osoba, która nie dopełniwszy obowiązków wynikających z powołanych przepisów prowadzi przedsiębiorstwo handlowe, trudni się zawodowo wykonywaniem czynności handlowych, prowadzi przemysł w rozumieniu rozporządzenia o prawie przemysłowym albo wykonuje inne zajęcia zarobkowe polegające na prywatno - prawnym, zawodowym i odpłatnym świadczeniu usług lub rzeczy — podlega ukaraniu na podstawie § 6 powołanego rozporządzenia w sprawie obowiązku uzyskania zezwolenia albo na podstawie przepisu art. 5 dekretu z dnia 28 października 1947 r. i nie uchyla się co do tej osoby obowiązku podatkowego w podatku obrotowym.

Obowiązek podatkowy należy corocznie zgłaszać przez nabycie karty rejestracyjnej, zatem urząd skarbowy (rewizyjny) nie może odmówić wydania karty także w przypadku, gdy żądanie to zgłosi osoba, która nie dopełniła obowiązków wynikających z przepisów o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych, albo z przepisów w sprawie obowiązku zawiadamiania o prowadzeniu przemysłu i wykonywaniu niektórych zajęć zarobkowych.

Zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych lub zawodowe wykonywanie czynności handlowych udziela Minister Przemysłu i Handlu lub władze przemysłowe. Dowód uiszczenia opłaty pobieranej w związku z udzielaniem zezwoleń stanowi niezbędny załącznik do podania o udzielenie zezwolenia.

Władza skarbowa nie może w żadnym przypadku przesądzić sprawy udzielenia lub nieudzielenia zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub na za-

wodowe wykonywanie czynności handlowych, a odmowa przyjęcia opłaty pobieranej w związku z udzielaniem zezwoleń, pozbawiająca petenta możliwości złożenia podania o zezwolenie wraz ze wszystkimi załącznikami, jest równoznaczna z przesądzaniem sprawy na niekorzyść petenta, z czego należy wysunąć wniosek, że urzędy skarbowe (rewizyjne) mają obowiązek przyjmowania opłat pobieranych w związku z udzieleniem zezwoleń od każdego, kto opłatę tę pragnie uiścić, bez względu na to, czy opłata wnoszona jest w przepisanym terminie czy też z opóźnieniem.

d) Zaginięcie karty.

W razie zaginięcia karty rejestracyjnej urząd skarbowy (rewizyjny), który wydał kartę, wystawi na prośbę podatnika zaświadczenie, stwierdzające uiszczenie opłaty za kartę rejestracyjną.

9. SANKCJE W PRZYPADKU NIENABYCIA KARTY

Zobowiązanie uiszczenia w przepisanym terminie określonej sumy pieniężnej (ceny) za kartę rejestracyjną, ciążące na podatniku podatku obrotowego wynika bezpośrednio z ustawy, jest więc ono, pomimo posiadania charakteru opłaty administracyjnej, zobowiązaniem podatkowym w rozumieniu art. 1 dekretu o zobowiązaniach podatkowych, niewykupienie zaś karty przez osobę do tego obowiązaną powoduje powstanie zaległości podatkowej, która podlega przymusowemu ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej wraz z należnościami ubocznymi (dodatkami za zwłokę).

Na odcinku sankcji karnych nienabycie karty rejestracyjnej pociąga za sobą przepis Prawa Karnego Skarbowego, które stanowi, że „kto wbrew przepisom o podatku obrotowym nie nabył karty rejestracyjnej na prowadzenie przedsiębiorstwa (zakładu), posiadanie składu lub wykonywanie zajęcia albo nabył taką kartę za cenę niższą od przepisanej, podlega karze grzywny w wysokości od 1 do 20-krotnej uszczuplonej kwoty.

Ceny i receptury pieczywa cukierniczego

Ministerstwo Handlu Wewnętrznego Biuro Cen, znak: C-IV-A-21-4, zatwierdza ceny pieczywa cukierniczego produkcji spółdzielczej i prywatnej, jak następuje:

Lp.	Artykuł	Opakowanie	Ceny w złotych za 1 kg fabr.	hurt.	detal	za 1 paczkę fabr.	hurt.	detal.
	I. HERBATNIKI							
1.	Alberty	100 g			520	38	42	52
2.	Angielskie	100 g			550	40	44	55
3.	„	luzem	336	370	462			
4.	Krokery słone	100 g			400	29	32	40
5.	Krokiety	100 g			600	44	48	60
6.	Mieszanka	luzem	345	380	475			
7.	Miesz. w celof.	150 g			500	55	60	75.
8.	Miesz. karton.	500 g			588	214	235	294
9.	Miesz. popul. tor. celof.	125 g			600	55	60	75
10.	Miesz. popul.	luzem	389	418	520			
11.	Deserowe	50 g			700	25	28	35
12.	„	100 g			620	45	50	62
13.	Półksiężyce	50 g			520	19	21	26
14.	„	100 g			480	35	39	48
15.	„ wybor.	100 g			520	38	42	52
16.	Petit Beurre	100 g			550	40	44	55
17.	„ „	luzem	382	420	505			
18.	Ludowe	50 g			480	17	19	24
19.	„	luzem	291	320	400			
20.	Oswego	100 g			520	38	42	52
21.	Mleczne	100 g			480	35	39	48
22.	Waniliowe	200 g			500	73	80	100
23.	„	luzem	364	400	500			
	II. BISZKOPTY							
24.	Szampanki	100 g			830	60	66	83
25.	Wiedeńskie	60 g			1.250	54	60	75
26.	„ kartony	600 g			1.100	480	528	660
	III. SUCHARKI							
27.	Sucharki	100 g			600	44	48	60
28.	„	luzem	418	460	575			

Wyżej wymienione ceny obowiązują na pieczywo cukiernicze produkowane w/g następujących receptur:

HERBATNIKI

ALBERTY (1)

Mąka pszen. 50% 71 kg
Mąka ziemn. 7.7 „
Cukier 23 „
Amoniak 0,27 „
Soda 0.27 „
Sól 0,30 „
Olejki migd. i in. 0,055 „
Jaja 77 szt.
Mleko 17 ltr.
Olej rafinow. 9,2 kg

ANGIELSKIE (2 i 3)

Mąka pszen. 50% 81 kg
Cukier 28 „
Amoniak 0,25 „
Soda 0,25 „
Jaja 25 szt.
Masło lub marg. 7 kg
Syrop kartofl. 2,5 „
Mleko w proszku 2 „
Olej rafin. 2 „
Esencje 0,03 „

KROKERY SŁONE (4)

Mąka pszen. 50% 95 kg
Mąka ziemn. 5 „
Soda 0.18 „
Jaja 100 szt.
Olej rafin. 7 kg
Kminek 0,6 „
Sól 0,6 „

KROKIETY (5)

Mąka pszen. 50% 66 kg
Mąka ziemn. 17 „
Cukier 23,5 „
Amoniak 0,3 „
Soda 0,3 „
Sól 0,35 „
Mleko 10 ltr.
Kawa mielona 0,42 kg
Jaja 84 szt.
Olej rzepak. 9,2 kg
Karmel 2 „

MIESZANKA (6, 7 i 8)

Mąka pszen. 72% 84 kg
Cukier 25,3 „
Masło 8 „
Olej 0,1 „
Mleko 11,9 ltr.
Amoniak 0,7 kg
Sodka 0,16 „
Sól 0,12 „
Olejki 0,02 „

MIESZANKA POPULARNA (9 i 10)

Mąka pszen. 50% 67 kg
Mąka ziemn. 9,5 kg
Cukier 25 „
Margaryna 10,5 „
Amoniak 1 „
Sól 0,4 „
Mleko 20 ltr.
Jaja 139 szt.
Mączka herbat. 8,5 kg
Wanilina 0,033 „

HERBATNIKI DESEROWE (11 i 12)

Mąka pszen. 50% 67 kg
Cukier 25 „
Mąka ziemn. 8,5 „
Margaryna 11 „
Mleko 14 ltr.
Jaja 170 szt.
Amoniak 0.8 kg
Wanilina 0,033 „
Mączka herbatn. 8,5 „
Sól 0,4 „

PÓŁKSIĘŻYCE (13 i 14)

Mąka pszen. 72% 84.5 kg
Amoniak 0,7 „
Cukier 24,2 „
Soda 0.16 „
Sól 0,12 „
Mleko 11,8 ltr.
Olej rafinow. 6.5 kg
Olejek migd. 0.02 „

PÓŁKSIĘŻYCE WYBOROWE (15)

Mąka pszen. 72% 77 kg
Cukier 24,2 „
Jaja 60 szt.
Masło lub margar. 12,2 kg
Mleko 11 ltr.
Amoniak 0,7 kg
Soda 0,16 „
Sól 0,12 „
Olejek migd. 0,02 „

PETIT BEURRE (16 i 17)

Mąka pszen. 50% 65 kg
Mąka ziemn. 11,5 „
Cukier 27 „
Wanilina 0.025 „
Amoniak 0,19 „
Soda 0,19 „
Sól 0,30 „
Mleko 8 ltr.
Jaja 155 szt
Olej rafinow. 10 kg

LUDOWE (18 i 19)

Mąka pszen. 50% 71 kg
Mąka ziemn. 12,5 „
Cukier 22 „
Amoniak 2,30 kg
Soda 0,6 „
Sól 0,3 „
Mleko 20 ltr.
Jaja 84 szt.
Olej rafinow. 1,65 kg

OSWEGO (20)

Mąka pszen. 72% 82,7 kg
Cukier 24.27 „
Amoniak 0.7 „
Soda 0,16 „
Sól 0.12 „
Olejki migd. i inne 0,02 „
Mleko 11.6 ltr.
Masło lub marg. 10,10 kg
Olej rafinow 0.10 „

MLECZNE (21)

Mąka pszen. 72% 85,4 kg
Cukier 25,4 „
Amoniak 0,7 „
Soda 0.16 „
Sól 0.12 „
Olejki migd. i inne 0,025 „
Masło 8,2 „
Mleko 12,1 ltr.
Olej rafin. 0,1 kg

WANILIOWE (22 i 23)

Mąka pszen. 72% 83,1 kg
Cukier 25,4 „
Wanilina 0,02 „
Amoniak 0,7 „
Soda 0,16 „
Sól 0,12 „
Mleko 13,5 ltr.
Masło lub marg. 8,1 kg
Olej rafin. 0,1 „

BISZKOPTY SZAMPANKI (24)

Mąka pszen. 50% 52 kg
Cukier 43 „
Jaja 1.050 szt.
Masło lub marg. 1.9 kg

WIEDEŃSKIE (25 i 26)

Mąka pszen. 50% 51 kg
Mąka ziemn. 1 „
Cukier 30,6 „
Jaja 2.041 szt.

SUCHARKI (27 i 28)

Mąka pszen. 50% 91 kg
Cukier 13,2 „
Sól 0,2 „
Mleko 22,6 ltr.
Masło lub marg. 9,1 kg
Olej rafin. 2,9 „
Drożdże 2,3 „
Jaja 204 szt.

UWAGI OGOLNE

1) Na wszystkich opakowaniach fabrycznych pieczywa cukierniczego (paczki, torebki, kartony) winna być uwidoczniona cena detaliczna w zł/kg, wyrażona słowami: Cena detaliczna za 1 kg . . . . . zł, odpowiadająca cenie jednostkowej danego opakowania.
2) Na opakowaniach fabrycznych wszystkich gatunków pieczywa cukierniczego przedsiębiorstw przemysłowych powinna być uwidoczniona nazwa i siedziba przedsiębiorstwa. Zakłady rzemieślnicze uwidaczniają imię i nazwisko producenta oraz dokładny adres (miejscowość, ulica i numer domu).

Za opakowania fabryczne uważa się wszelkiego rodzaju opakowania, począwszy od etykiet a skończywszy na kartonach.
3) Dotychczasowe opakowania powinny być zużyte do 31.XII. 1949 r. z tym, że po wyczerpaniu zapasów opakowań w terminie wcześniejszym zakłady produkcyjne muszą przejść na system nowych opakowań.
4) Na pieczywo cukiernicze nie objęte cenami i recepturami niniejszego zarządzenia obowiązuje cena z grudnia 1948 r.
5) Zatwierdzone ceny obowiązują z dniem 1 lipca 1949 r.

Ceny i receptury musztardy

Ministerstwo Handlu Wewnętrznego — Biuro Cen znak: C-IV-A-22-9, zatwierdza ceny musztardy produkowanej przez przemysł spółdzielczy i prywatny, jak następuje:

	Opakowanie		Cena fabrycz.	Cena hurtowa	Cena detal.
I. OPAKOWANIA STANDARDOWE					
1. Musztarda francuska	szkl.	100 g.	44.—	48,50	60.—
	„	200 g.	65.—	71.50	90.—
	słoik	2 kg	320.—	352.—	440.—
	„	5 kg	706.—	776.—	970.—
	luzem	1 kg	112.—	123.—	160.—
2. Musztarda chrzanowa	szkl.	100 g.	50.—	55.—	70.—
	„	200 g.	73.—	80.—	100.—
3. Musztarda sarepska	szkl.	100 g.	50.—	55.—	70.—
	„	200 g.	73.—	80.—	100.—
4. Musztarda kremska	szkl.	100 g.	50.—	55.—	70.—
	„	200 g.	73.—	80.—	100.—
II OPAKOWANIA NA PRZEJSCIOWY OKRES DO 31.XII.1949					
1. Musztarda francuska	słoik	70 g.	36.—	40.—	50.—
	„	125 g.	46.—	51.—	64.—
	„	150 g.	51.—	56.—	70.—
	szkl.	180 g.	58.—	64.—	80.—
	słoik	250 g.	73.—	80.—	100.—
	„	500 g.	109.—	120.—	150.—
	„	1000 g.	182.—	200.—	250.—
	„	1800 g.	306.—	337.—	420.—
2. Musztarda chrzanowa	słoik	125 g.	54,50	60.—	75.—
	„	250 g.	91.—	100.—	125.—
	„	500 g.	153.—	168.—	210.—
	„	1000 g.	247.—	272.—	340.—
3. Musztarda sarepska	„	125 g.	54.50	60.—	75.—
	„	250 g.	91.—	100.—	125.—
	„	500 g.	153.—	168.—	210.—
	„	1000 g.	247.—	272.—	340.—
4. Musztarda kremska	„	125 g	54.50	60.—	75.—
	„	250 g.	91.—	100.—	125.—
	„	500 g.	153.—	168.—	210.—
	„	1000 g.	247.—	272.—	340.—

Wyżej ustalone ceny obowiązują na musztardę produkowaną według następujących receptur:

ad 1 MUSZTARDA FRANCUSKA

gorczyca żółta pełnotłusta lub w 50% odtłuszczona	19 —22%
ocet spirytusowy 10%	24 —25%
cukier co najmniej 95%	2,5— 3,0%
sól jadalna	2,0— 2,5%
korzenie i przyprawy	0,3— 0,4%

ad 2 MUSZTARDA CHRZANOWA

gorczyca pełnotłusta	8 —10%
„ brunatna	5 — 6%
ocet 10%	25 —30%
cukier	12 —14%
chrzan	8 —10%
sól	2,5— 3%
korzenie i przyprawy	0,3— 0,4%

ad 3 MUSZTARDA SAREPSKA

gorczyca żółta pełnotłusta lub w 50% odtłuszczona	14 —16%
gorczyca czarna, brunatna lub sarepska	5 — 6%
ocet spirytusowy 10%	25 —26%
cukier co najmniej 95%	2,5— 3,0%
sól jadalna	2,5— 3,0%
korzenie i przyprawy	0,3— 0,4%

ad 4 MUSZTARDA KREMSKA

gorczyca żółta pełnotłusta lub w 50% odolejona	14 —16%
gorczyca czarna lub brunatna	4 — 5%
ocet 10%	24 —25%
cukier co najmniej 95%	10 —12%
sól jadalna	1,5— 2,0%
korzenie i przyprawy	0,4— 0,6%

UWAGI OGOLNE

1) Na wszystkich opakowaniach fabrycznych musztardy (szklanki, słoiki, wiaderka) winna być uwidoczniona cena słowami: „cena detaliczna 1 kg . . . . . zł."
2) Na opakowaniach fabrycznych winna być uwidoczniona nazwa i siedziba przedsiębiorstwa.
Zakłady rzemieślnicze uwidaczniają imię i nazwisko producenta oraz dokładny adres (miejscowość, ulica i numer domu); za opakowania fabryczne uważa się wszelkiego rodzaju opakowania począwszy od etykiet a skończywszy na wiaderkach.
3) Opakowania fabryczne bez uwidocznionych cen i niestandardowe winny być zużyte do dnia 31.XII.1949 r., z tym, że po wyczerpaniu zapasów w terminie wcześniejszym zakłady produkcyjne muszą przejść na system nowych opakowań.
4) Ceny zatwierdzone wchodzą w życie z dniem 1 lipca 1949 r.

Wysokość zysku brutto na artykuły młyńskie

Biuro Cen (znak: C-II-A-22/2) komunikuje, że do czasu definitywnego ustalenia wysokości zysków brutto w obrotach handlowych artykułami technicznymi należy stosować wysokości zysku brutto jak niżej:

	hurt	detal
gurt elewatorowy pasy parciane impregnowane gaza jedw. młyńska	10%	21%
artykuły techn. uszczelniające (klingeryt, azbest)	8%	20%
tkaniny techniczne na rękawy do pytli płaskich tkaniny techn. do filtrów	10%	21%
sukno cylindrowe	10%	25%

Wymienione wyżej zyski brutto dolicza się do cen zakupu artykułów.

Cena smalcu gęsiego

Biuro Cen zarządzeniem z 31 maja 1949 r. C-II-C-47/47 ustaliło cenę smalcu gęsiego w puszkach produkcji firmy „Fortuna" w Lęborku w następującej wysokości:

1 puszka o wadze netto 0,92 kg	zł 520.—
1 puszka o wadze netto 0,81 kg	„ 460.—

Jednocześnie Biuro Cen zaleciło w obrocie handlowym w/w smalcu stosować dopuszczalne wysokości zysku brutto, obowiązujące przy obrocie konserwami: hurt — 10%, detal — 22%.
Ceny powyższe obowiązują z dniem zatwierdzenia.

W rubryce tej zamieszczamy odpowiedzi na zapytania Czytelników, które należy kierować: **Poznań, Mickiewicza 31** (sprawy dotyczące zagadnień skarbowo-podatkowych) lub **Warszawa, Flory 3** (inne zagadnienia prawne).

REDAKCJA

Spólnicy Spółki z o. o. — podatek dochodowy

„ALFA"—KATOWICE. — Pytanie Panów w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym udziałowców Spółki z o. o. powtarza szereg naszych czytelników, dlatego przytaczamy całość norm prawnych, odnoszących się do tego zagadnienia:

Dekret o podatku dochodowym z dnia 25.10.1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414) oraz rozporządzenie wykonawcze do tego dekretu z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 105) zmieniają zasadniczo sytuację udziałowców Spółki z o. o.

Obejmujące do końca 1948 r. wszystkie kategorie podatników zwolnienie od podatku dochodowego i udziałów w zyskach i dywidend zachowane zostało nadal jedynie do otrzymujących tego rodzaju dochody podatników, opodatkowanych w/g przepisów Dz. III, t. j. podatników sektora uspołecznionego. Natomiast udziałowcy takich spółek, należący do sektora prywatnego, podlegają opodatkowaniu od tego rodzaju dochodów, przy czym dochody te zakwalifikowane zostały do V grupy źródeł przychodów (zob. art. 9 dekretu) jako dochody z kapitałów.

Rozporządzenie wykonawcze do dekretu o pod. dochodowym zawiera bliższe wyjaśnienia co do kwalifikacji dochodu spólnika Spółki z o. o.; dochodem tym są pożytki: **faktycznie** uzyskane z tytułu udziału. Normalnie będą to sumy, pochodzące z podziału przez Walne zebranie spólników czystego zysku, wynikającego z rocznego bilansu. Jak z tego wynika uchwała taka może zapaść dopiero po upływie roku operacyjnego, po zamknięciu ksiąg.

Rozporządzenie wykonawcze (w § 10) rozszerza jednak pojęcie pożytków faktycznie uzyskanych również na sumy otrzymane przez spólników na poczet przyszłych zysków jak i na sumy, co do których spólnikowi przysługuje prawo dysponowania na podstawie czysto zatwierdzonego bilansu za okres obrachunkowy, czy też uchwały walnego zgromadzenia spólników, o ile umowa spółki zastrzega podziału zysku walnemu zgromadzeniu, po potrąceniu sum otrzymanych przez spólnika zaliczkowo.

Rozporządzenie wyjaśnia dalej, iż sumy przeznaczone na cele spółki niezależnie od tego, czy umowa spółki zastrzega sposób podziału zysku walnemu zgromadzeniu, czy też nie, nie stanowią dochodu spólnika. Będą to np. sumy pochodzące z czystego zysku, a przeznaczone na cele inwestycyjne, renowacyjne itp. Wyjątek stanowią sumy przeznaczone na powiększenie kapitału zakładowego: te stanowią zawsze dochód spólnika.

Rozporządzenie wprowadza dalej przepis o ustalaniu dochodu spólników spółki z o. o. w przypadku nieuznania ksiąg handlowych spółki za dowód w postępowaniu podatkowym. Dochód spólników, będących jednocześnie członkami zarządu spółki ustala się w takim przypadku w stosunku do dochodu spółki ustalonego przy wymiarze podatku dla spółki. Dochodem pozostałych spólników będą pożytki (w sensie wyżej przytoczonym) w wysokości wynikającej z ksiąg spółki, chyba że władze podatkowe ustalą, iż spólnik osiągnął dochód w innej wysokości.

Praktyczne zastosowanie w r. b. przytoczonych przepisów o opodatkowaniu spólników spółki z o. o. na tle nadesłanych zapytań wyglądać będzie następująco:

1) Spólnicy składają w r. bież. miesięczne deklaracje na zaliczki pod. dochodowego, obejmując nimi:

a) dochód z dokonanego w roku bieżącym podziału czystego zysku z ubiegłego okresu rachunkowego, po potrąceniu sum wybranych w r. 1948 zaliczkowo na poczet tego zysku,

b) sumy wybrane zaliczkowo w r. 1949 na poczet zysku z roku 1949,

c) ewentl. dalsze dochody z innych źródeł oraz doliczając do dochodu ogólnego:

d) wynagrodzenia za pracę tak własną, jak i małżonka, o ile suma dochodów cząstkowych w stosunku rocznym przekroczy 360.000 zł.

2) Pierwsze roczne zeznania o dochodzie składają spólnicy w r. 1950, obejmując zeznaniem:

a) sumy wybrane zaliczkowo w r. 1949 na poczet zysku tegoż roku,

b) sumy pochodzące z podziału w r. 1949 czystego zysku z roku obrachunkowego 1948, po potrąceniu sum otrzymanych zaliczkowo w r. 1948,

c) ewentualne dalsze dochody z innych źródeł poza spółką z o. o.,

d) wynagrodzenia za pracę tak własną jak i małżonka, o ile suma dochodów cząstkowych przekroczy 360.000 zł w stosunku rocznym (wynagrodzenia te dolicza się tylko do dochodu ogólnego).

3) Pobrany w roku bieżącym udział w zysku tak za r. 1948, jak i za lata poprzednie, o ile podział zysku nastąpił w roku bieżącym, podlega bezwzględnie opodatkowaniu i to na zasadach podanych w punkcie 1.

4) Stosowana przez niektóre Urzędy Skarbowe zasada mechanicznego dzielenia zysku spółki z o. o. pomiędzy udziałowców i pociągania ich do składania deklaracji miesięcznych bez względu na to, czy jakiekolwiek sumy pobrali na poczet zysku — nie znajduje absolutnie oparcia w obowiązującym ustawodawstwie (w tych przypadkach należy złożyć zażalenie do Izby Skarbowej). A. G.

Sp. z o. o. - obliczenie dochodu udziałowców

„ZAWADA" — Podany przez Pana sposób obliczenia przez Urząd Skarbowy dochodu udziałowców spółki z o. o. jest istotnie pozbawiony wszelkich podstaw prawnych. Na innym miejscu omawiamy całość zagadnienia opodatkowania udziałowców spółki z o. o. i odsyłamy Pana przeto do tych wyjaśnień. (ag)

Dochód z udziałów w spółce z o. o.

ZAKŁADY MECHANICZNE W KOŃSKICH — Firma zapytuje, czy udziałowcy spółki z o. o. muszą składać deklarację na zaliczki miesięczne w podatku dochodowym skoro nie wiedzą, w jakiej wysokości użytkują dochód z tytułu posiadania tych udziałów, gdyż dopiero walne zebranie spólników, po upływie roku, zadecyduje o podziale zysku.

Odp.: O ile spólnicy w ciągu roku operacyjnego nie pobierają zaliczek na poczet spodziewanego zysku wówczas brak wszelkich podstaw do składania deklaracji miesięcznych o dochodzie z tego tytułu. Wyjaśnienia ewentl. dalszych wątpliwości znajdzie Firma na innym miejscu, gdzie omawiamy całokształt obowiązków podatkowych w podatku dochodowym tak spółki z o. o. jak i udziałowców. (ag)

Podatek od wynagrodzeń — drugie wynagrodzenie

P. K. G. L. — BOCHNIA — Informacja w nr 6 „OTG" na temat wysokości podatku od wynagrodzeń była oparta na brzmieniu projektu rządowego do ustawy o podatku od wynagrodzeń. Ustawa natomiast odbiega w pewnych szczegółach od projektu, stąd też informacja Urzędu Skarbowego, iż drugie wynagrodzenie, jakie Pan pobiera o ile nie przekracza ono 13.000 zł podlega 5% stawce podatkowej — jest właściwa. W uzupełnieniu dodajemy, iż podatkowi podlega drugie wynagrodzenie bez względu na jego wysokość, nie ma tu zastosowania przepis o minimalnej granicy wynagrodzeń, podlegających opodatkowaniu. Prócz 5% stawki podatkowej opłaca Pan również zgodnie z przepisem art. 1 ustęp 5 pkt. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o zmianie ustawy o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. Nr 7. poz. 42 z r. 49). 1% składki oszczędnościowej na S. F. O. Łącznie za tym obciążenie drugiego wynagrodzenia wynosić będzie u Pana 6%. (ag)

Podatek od wynagrodzeń—przy drugim zatrudnieniu

Z. SIEDLECKI—LIPNO POM.—Przytoczone przez Pana sposoby obliczania podatku są wadliwe. Wynagrodzenie za pracę w drukarni, traktowaną jako główne zajęcie, podlega opodatkowaniu na ogólnych zasadach.

Natomiast od drugiego wynagrodzenia w kwocie 8.000 zł za pracę w charakterze księgowego w szpitalu, podatek wynosi 5%, oraz składka na S. F. O. — 1%. Podatek w tym przypadku powinien potrącać szpital. (ag)

Normy zyskowności — podatek dochodowy

SZCZEBLOWSKA ZOFIA — PIOTRKÓW. — Nawiązując do poruszonej w nr 5 „OTG" sprawy obliczania podatku dochodowego z uwzględnieniem różnych norm zyskowności, prosi Pani o wyjaśnienie, jak należy postąpić w przypadku, gdy jedne rachunki otrzymywane na nabyte towary wystawiane są z cenami brutto (sprzedaży) z odliczeniem przysługujących rabatów, inne natomiast z cenami netto (zakupu).

Najprostze wyjście, które Pani zresztą

sama poddaje, to przeliczenie rabatów na normy zysku brutto i zastosowanie jednego kryterium podziału wg norm zyskowności. (ag)

Pensje członków rodziny a podatek dochodowy

J. BĄK—SANDOMIERZ.—Na pytanie, czy właściciel pracujący w przedsiębiorstwie z małżonką, bez pomocy najemnej, może podejmować dla siebie i żony tzw. kalkulacyjne wynagrodzenie przedsiębiorcy i obciążać sumami tymi koszty handlowe, odpowiadamy, iż nie widzimy przeszkód do tego rodzaju praktyki, tym nie mniej zaznaczamy, iż władze skarbowe, opierając się na przepisach dekretu o podatku dochodowym, doliczą te sumy do dochodu podatkowego z przedsiębiorstwa. (ag)

Obrót bezgotówkowy

T. SIKORSKI — MŁAWA zadaje cały szereg pytań z dziedziny obrotu bezgotówkowego.

Odpowiadając na postawione pytania wyjaśniamy co następuje:

1. Na podstawie obowiązującego dekretu o obrocie bezgotówkowym kupcy prywatni mogą między sobą dokonywać wpłat gotówkowych w sumach przekraczających kwotę 20.000 zł. Ta sama zasada odnosi się również do regulowania rozrachunków pomiędzy kupcem prywatnym lub rzemieślnikiem.

2. Czek gotówkowy, czyli kasowy nie zastępuje przelewu bankowego za pośrednictwem którego można regulować takie należności, które według przepisu dekretu o obrocie bezgotówkowym muszą być regulowane przelewami.

3. Wpłaty do Urzędu Skarbowego z tytułu podatku obrotowego, dochodowego, jak również z tytułu innych podatków mogą być regulowane — jeśli należność przekracza 20.000 zł, a wpłacający jest uczestnikiem obrotu bezgotówkowego — gotówką, czekiem kasowym lub przelewem bankowym. (W sprawie przyjmowania czeków podaliśmy wiadomość w nr 10 „OTG").

4. Kupiec prywatny nie jest związany przepisami o saldzie kasowym; dlatego też kupiec taki może w kasie swego przedsiębiorstwa mieć saldo kasowe większe aniżeli 100.000 zł. (Gr)

Zwrot opłat koncesyjnych

J. SZCZYGIEŁ — OLKUSZ zapytuje w jakich warunkach można obecnie uzyskać zwrot opłat uiszczonych w związku z wniesieniem podania o wydanie zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego.

W tej sprawie zaszła ostatnio poważna zmiana. Według dawnego stanu ustawodawstwa opłaty rejestracyjne podlegały zwrotowi w tych wszystkich wypadkach, kiedy władza powołana do wydania zezwolenia odmówiła wydania takiego zezwolenia. Z dniem 5 marca 1949 r. weszły jednak w życie nowe przepisy w myśl których, opłata uiszczona przy wniesieniu podania o wydanie zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego podlega zwrotowi tylko w tym wypadku, jeżeli od dnia wniesienia podania o wydanie zezwolenia do dnia doręczenia odmownej decyzji nie upłynęło jeszcze 6 miesięcy. Jeśli okres ten przekracza czas 6-ciu miesięcy to opłata nie podlega zwrotowi. Powyższe zasady mają zastosowanie tylko w tym wypadku, jeżeli zgodnie z obowiązującymi przepisami przedsiębiorstwo może być prowadzone bez oczekiwania na wydanie zezwolenia, a więc na podstawie dowodu złożenia wniosku o wydanie zezwolenia. Jeżeli natomiast przedsiębiorstwo nie może być prowadzone na podstawie dowodu złożenia wniosku o wydanie zezwolenia (jak to ma miejsce np. w odniesieniu do hurtu obecnie zakładanego) to wówczas następuje zwrot opłaty w wypadku odmownego załatwienia wniosku. (Gr.)

SZKOLNICTWO ZAWODOWE

Zjazd Oświatowy Samorządu Przemysłowo-Handlowego w Gdyni

Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie zwołuje w Gdyni (sala obrad Izby Przemysłowo-Handlowej ul. Pułaskiego 6) w dniach od 7 do 11 czerwca rb. konferencję, poświęconą sprawom szkolenia zawodowego samorządu przemysłowo-handlowego.

Dzień 7 czerwca rb. przewidziany jest na konferencję roboczą naczelników Wydziałów Szkoleniowych Izb. Obrady obejmują zagadnienia sprawozdawcze, realizacyjne, finansowo-budżetowe itp.

Konferencja V Międzyizbowej Komisji Kształcenia Zawodowego odbędzie się w dniu 8 czerwca rb. z następującym porządkiem obrad:

1. Przyjęcie protokółu z IV Konferencji Międzyizbowej Komisji Kształcenia Zawodowego w Łodzi.
2. Zagadnienia wychowawcze w szkoleniu nowych kadr.
3. Realizacja planu szkoleniowego samorządu przemysłowo-handlowego na rok 1949.
4. Realizacja planów finansowo-gospodarczych Izb w zakresie oświatowym w roku 1949.
5. Wytyczne prac programowych w zakresie oświaty zawodowej samorządu przemysłowo-handlowego.
6. Wolne wnioski.

Dni 9, 10 i 11 czerwca rb. przeznaczone są na 3-dniową konferencję, poświęconą zagadnieniom egzaminów kwalifikacyjnych na I st. pracownika przemysłu.

Przewidziany jest udział w konferencji przedstawicieli państwowych resortów oświatowych i gospodarczych oraz ogólnopolskich zrzeszeń i związków zrzeszeń przemysłowych.

Kwalifikacyjne kursy przemysłowe

Wydział Kształcenia Zawodowego IPH w Warszawie w porozumieniu ze Zrzeszeniem Prywatnego Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego uruchomił w Ośrodku Szkolenia Przemysłowego Izby w Warszawie **dwa równoległe Kursy Kwalifikacyjne dla pracowników przemysłu metalowego — grupy: ślusarska i tokarska.** Celem kursów jest przygotowanie pracowników przemysłu metalowego do egzaminu na pierwszy stopień kwalifikacyjny (czeladniczy).

Szkolenie niewykwalifikowanych pracowników z gałęzi przemysłu metalowego rozpoczęła Izba Warszawska w lutym roku ubiegłego. Dotychczas wydano 71 świadectw absolwentom trzech kursów.

×

Izba Warszawska łącznie z Zakładem Doskonalenia Rzemiosła uruchamia w pierwszych dniach czerwca rb. w Zakł. Dosk. Rzem. w Warszawie, przy ul. Złotej 58 Kurs Kwalifikacyjny **z zakresu przemysłu elektrotechnicznego w grupach elektromonterów i elektroinstalatorów.**

Kurs obejmuje 450 godzin wykładowych i celem jego jest nadanie kwalifikacji zawodowych absolwentom (czeladnika i pracownika przemysłu I st.).

×

W pierwszych dniach czerwca rb. zostanie uruchomiony **kurs specjalny dla narzędziowców (szyniciarzy),** w Państwowym Centrum Wyszkolenia Zawodowego w Warszawie, Praga, ul. Bl'ska 17. Kurs organizuje Wydział Szkolnictwa Zawodowego Izby Warszawskiej. Celem kursu jest specjalizacja w produkcji wykrojników (zeszytów, form, matryc itp.). Na kurs będą przyjęci pracownicy metalowcy, posiadający co najmniej trzyletnią praktykę warsztatową, oraz świadectwo z ukończenia szkoły podstawowej.

Kurs będzie trwać dwa i pół miesiąca.

×

Izba Przemysłowo - Handlowa w Łodzi przy współudziale Zrzeszenia Prywatnego Przemysłu Młynarskiego, zorganizowała II-gi kwalifikacyjny kurs młynarski, który ma na celu przygotowanie kandydatów do egzaminów mistrzowskich i czeladniczych.

Wykłady (przewidziano 300 godzin) odbywają się codziennie w godzinach popołudniowych.

Zapisy i informacji udziela biuro Zrzeszenia Prywatnego Przemysłu Młynarskiego w Łodzi, ul. Wschodnia 65 m. 1.

Kurs prowadzi ob. H. Zwolski.

Z życia Izb, Związków i Zrzeszeń

ZBIOROWY UKŁAD PRACY W BRANŻY MŁYNARSKIEJ

W ramach ogólnych umów zbiorowych dnia 17 maja rb. w Łodzi przedstawiciele Zarządu Związku Zrzeszeń P.P.M. oraz przedstawiciele Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Spożywczego dokonali podpisania układu zbiorowego, który obowiązuje od 1 kwietnia 1949 r.

Część szczegółowa dotycząca wysokości płac, tabeli zaszeregowań zbliżona jest do analogicznej umowy obowiązującej w młynach Polskich Zakładów Zbożowych. Zasadniczą różnicą jest odmienne potraktowanie kwestii premiowania pracowników fizycznych przez zastosowanie zryczałtowanych premii, co oznacza mechaniczne podwyższenie stawek zasadniczych. (Sk)

PRACOWNICY IZBY PRZEMYSŁOWO - HANDLOWEJ W SZCZECINIE OPIEKUJĄ SIĘ ŚWIETLICĄ DLA MŁODZIEŻY

W Szczecinie odczuwało się duży brak właściwych świetlic dla młodzieży szkolnej. Obecnie na szczecińskim przedmieściu Drzetowo postanowiono uruchomić tego rodzaju placówkę, przy czym będą się nią opiekowali pracownicy Izby Przemysłowo - Handlowej w Szczecinie.

Akcja obejmie wyposażenie świetlicy i finansowanie jej utrzymania. Będzie ona przeznaczona przede wszystkim dla młodzieży zawodowej, która w dużej ilości mieszka na tym przedmieściu. (cp)

NOWY ZARZĄD WOJ. ZWIĄZKU KUPCÓW BRANŻY PAPIERNICZEJ W SZCZECINIE

W dniu 22 maja odbyło się w Szczecinie walne zebranie delegatów Wojewódzkiego Związku Kupców Branży Papierniczej. Zebraniu przewodniczył ustępujący prezes Fr. Jaźwiński, w obecności delegata Izby szczecińskiej mgra Sokoła, prezesa wojewódzkiego Związku Zrzeszeń Kupieckich St. Cecerki i przedstawiciela Centrali Przemysłu Papierniczego.

Podczas obrad delegat CPP oświadczył, że centrala będzie rozprowadzała towar jedynie pomiędzy tych kupców, którzy wykażą się legitymacją związkową. Związek liczy obecnie na terenie Pomorza Zachodniego 40 członków, skupiając około 60% wszystkich papierników.

Do nowego zarządu wybrano: prezesem K. Waltera, wiceprezesem I. Białkowskiego, sekretarza J. Chilimoniuka i skarbnika I. Nowaka. Członkami zarządu zostali: ze Słupska kol. Skórkowski, a ze Szczecina kol. kol. Kotas, Chordko, Grobelska i Izmajłow. (cp)

Z DZIAŁALNOŚCI ZRZESZENIA PRYWATNEGO PRZEMYSŁU METALOWEGO I ELEKTROTECHNICZNEGO W POZNANIU

W dniu 19 maja br. odbyło się w sali Izby Przemysłowo - Handlowej w Poznaniu Walne Zebranie Zrzeszenia Prywatnego Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego w Poznaniu, obejmującego swoim zasięgiem prócz Wielkopolski również Ziemię Lubuską i obszar Województwa Szczecińskiego. Obradom przewodniczył inż. dr Kręglewski. W charakterze gości wzięli udział w zebraniu przedstawiciele Izby P.-H. w Szczecinie, I.P.H. w Poznaniu i Związku Przemysłowców w Poznaniu.

Po sprawozdaniach prezesa Zrzeszenia St. Radajewskiego, dyr. Zrzeszenia Z. Barańskiego i przewodniczącego Komisji Rewizyjnej L. Bogajewicza, odbyła się dyskusja, w której wyrażono słowa szczerego uznania Organom Zrzeszenia za wzorową organizację Instytucji i ogromny wkład pracy. W okresie sprawozdawczym, t. j. od kwietnia 1948 r. odbyło się 17 zebrań prezydium Zarządu, 27 zebrań Zarządu, 5 zebrań Komisji Rozdziału Surowców, 5 zebrań Komisji Budżetowej, 2 zebrania Komisji Rewizyjnej, nadto poszczególni członkowie Zarządu brali udział w całym szeregu zjazdów i konferencyj gospodarczych i społecznych w Warszawie, Łodzi, Katowicach, Częstochowie, Wrocławiu, Szczecinie, Krakowie, Bielsku i Poznaniu.

Szczególne zainteresowanie wzbudziły dwa ostatnie punkty obrad:

1) Układ Zbiorowy Pracy, podpisany 30 kwietnia 1949 r., a referowany szczegółowo przez p. prezesa inż. Kraupego.

2) Aktualne zagadnienia skarbowe, które referował nacz. Siemiątkowski.

W zebraniu wzięło udział ponad sto osób.

WALNE ZEBRANIE ZRZESZENIA PRYW. PRZEM. METALOWEGO I ELEKTROTECHNICZNEGO

W sali konferencyjnej Izby Przem.-Handl. w Warszawie w dniu 20 maja br. obradowało pod przewodnictwem p. Śledzińskiego Walne Zebranie Zrzeszenia Prywatnego Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego woj. warszawskiego. W toku ożywionych dyskusji przyjęto wniosek p. Zielińskiego o podwyższenie składki członkowskie do 5‰ oraz wyrażono zgodę na przyłączenie Zrzeszenia P. P. M. i E. woj. lubelskiego do Zrzeszenia Warszawskiego. (e)

LIKWIDACJA ZRZESZENIA KUPCÓW W ŚWINOUJŚCIU

W tych dniach zlikwidowany został oddział Zrzeszenia Kupców w Świnoujściu na Pomorzu Zachodnim. (cp)

OBRADY RZECZOZNAWCÓW PERFUMERYJNYCH

19 maja br. w Izbie Przemysłowo-Handlowej w W-wie odbyła się konferencja rzeczoznawców branży perfumeryjno - kosmetycznej, w której m. in. wzięli udział przedstawiciele Krakowa i Poznania. W czasie zebrania omawiany był projekt realizacji rozporządzenia Min. Opieki Społecznej z roku 1939 — „O dozorze i obrotu środków kosmetycznych". (e).

ZBIOROWY UKŁAD PRACY W PRZEMYŚLE KONFEKCYJNYM

Między Zarządem Głównym Z. Z. Pracowników Przemysłu Odzieżowego i Ogólnopolskim Zrzeszeniem Prywatnego Przemysłu Konfekcyjnego podpisany został układ pracy, który reguluje sprawę uposażeń w/g jednolitych norm, sprawy urlopów, ochronę pracy młodocianych i kobiet oraz sprawy bezpieczeństwa pracy. (e).

„Przyjaciel Rzemieślnika" w interesującej notatce („Co jest i czego brakuje w nowym Roczniku Statystycznym", zesz. 18—19 z r. b.) wysuwa pod adresem Redakcji Rocznika słuszny postulat wprowadzenia do Rocznika liczb, obrazujących plan gospodarczy i jego wykonanie.

Sprawa ta, aczkolwiek ważna, jest tylko fragmentem większego zagadnienia. Mianowicie: zainteresowanie opinii publicznej problemami gospodarczymi bardzo silnie wzrosło. Jest to objaw, który dał się zauważyć już na kilka lat przed wojną, a obecnie jeszcze bardziej przybrał na sile. Zainteresowanie to musi być odpowiednio „żywione" — liczbą zrozumiałą, ścisłą, możliwie — naturalnie możliwie — szybko podaną.

Informacja taka z natury rzeczy przechodzi przez dwie fazy. Pierwsza — to publicystyka gospodarcza. Publicysta, piszący o sprawach gospodarczych ma obowiązek rozumieć liczbę, charakteryzującą dane zjawisko gospodarcze, umieć określić rząd jej wielkości i związek z innymi liczbami. Ta praca myślowa publicystyki gospodarczej umożliwia przejście informacji do drugiej fazy — podania jej szerszej opinii publicznej. To nie tylko wybór informacji liczbowej i porównanie jej z innymi — taką łatwizną upraszczają sobie zadanie niektórzy publicyści — ale przede wszystkim nawiązanie jej do własnych, praktycznych, codziennych obserwacji czytelnika. Dopiero wtedy liczba staje się zrozumiała, przekonywująca, żywa. Stać się może argumentem w kierowaniu działaniem poszczególnych ludzi.

Aby jednak liczba, dostarczona przez statystykę, mogła być w taki właśnie sposób wykorzystana, musi być odpowiednio podana. To znaczy: przede wszystkim liczba bezwzględna, a nie wskaźniki; dalej: sam układ liczb winien wskazywać pewne powiązania, np. zatrudnienie — produkcja — zbyt.

Byłoby może rzeczą wskazaną, aby Główny Urząd Statystyczny urządził kiedy konferencję z „użytkownikami" swych wydawnictw, podobnie jak P.D.T. urządza konferencje z klientami, a „Życie Warszawy" z czytelnikami.

(J. b.)

ZEBRANIE ZARZ. ZW. ZRZESZEŃ PRYW. PRZEMYSŁU FERMENTACYJNEGO

W dniu 18.5 br. odbyło się posiedzenie Zarządu Związku Zrzeszeń Pryw. Przemysłu Fermentacyjnego, na którym omówiono szereg aktualnych spraw gospodarczych i organizacyjnych. M. in. uchwalono podwyższenie wysokości składek od Zrzeszeń do 25% wpływów poczynając od 1.5.1949 r., oraz wysunięto wniosek o wyznaczenie terminu Walnego Zebrania na pierwszą połowę lipca. (e).

KONKURS WYSTAW SKLEPOWYCH

W ramach akcji ogólnopolskiej Oddziały KIWZ przy Zgromadzeniu Kupców m. st. Warszawy oraz przy Związku Zrzeszeń Kupieckich Woj. Warszawskiego zorganizowały w dniach 1 — 4 maja 1949 r. konkurs wystaw sklepowych, polegający między innymi na staranności i estetyce układu towarowego, rodzaju tekstu reklamowego i wykonania kartek z cenami.

Z terenu m. st. Warszawy do konkursu zgłosiło się 79 firm, zaś z terenu województwa — około 90.

Sądy konkursowe przyznały w Warszawie 10 dyplomów uznania Izby Przemysłowo - Handlowej oraz 11 dyplomów KIWZ. (zb)

WALNE ZEBRANIE ZRZESZENIA PRZEMYSŁU GASTRONOMICZNEGO

W Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie, w dniu 18 maja br. odbyło się walne zebranie Zrzeszenia Przemysłu Gastronomicznego m. st. Warszawy. Zebraniu przewodniczył prezes Centrali w Polsce Wacław Zochowski.

W sprawozdaniu ogólnym prezes Zochowski scharakteryzował sytuację branży gastronomicznej na tle obecnej rzeczywistości gospodarczej i omówił trudności jakie prezydium musiało pokonać na drodze stabilizacji pracy przedsiębiorstw gastronomicznych.

Po zatwierdzeniu preliminarza budżetowego uchwalono: 1) utworzenie centrali zbiorowych zakupów dla przemysłu gastronomicznego, 2) podwyższenie składek członkowskich w stosunku odpowiadającym poszczególnym kategoriom przedsiębiorstw, 3) uczczenie jubileuszu 50-lecia pracy w branży gastronomicznej kol. Józefa Jordana. (e)

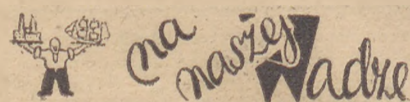
ZWYCZAJNY ZJAZD DELEGATÓW ZWIĄZKU ZRZESZEŃ PRYWATNEGO PRZEM. CHEMICZNEGO

W dniu 9 bm. w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie ul. Flory 3, odbędzie się posiedzenie Zarządu Związku Zrzeszeń Pryw. Przemysłu Chemicznego, zaś dnia następnego tj. 10 czerwca o godz. 11 Zarząd Związku zwołuje Zwyczajny Zjazd Delegatów Związku Zrzeszeń Pryw. Przem. Chem., w czasie którego poza sprawami organizacyjnymi, będzie omawiana sprawa programu prac Związku na rok bieżący oraz sprawa uchwalenia budżetu. (e)

Odpowiedzi Redakcji

EKSPOZYTURA KATOWICKIEJ IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W OPOLU

Nowe zarządzenie wydane zostanie w najbliższym czasie.

Powszechnie jest wiadomo, że właścicielami gazetowych kiosków są inwalidzi, którym na mocy ustawy inwalidzkiej przysługuje cały szereg specjalnych przywilejów. Niestety, w chwili, w której inwalida nie chcąc być ciężarem rodziny i społeczeństwa, stanie się właścicielem wyżej wspomnianego kiosku wszystkie przywileje gasną.

Dochód netto właściciela kiosku, rzadko kiedy przekracza sumę 20.000,— zł miesięcznie i mimo tego, że jest jednoznaczny z uposażeniem za pracę najemną, inaczej bywa normalnie traktowany. Najdotkliwiej odczuwają inwalidzi ustawę o podwyższeniu czynszów i Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej. Dochody ich nie pozwalają na opłacanie tych świadczeń, bez dużego uszczerbku w codziennej egzystencji, bo 50%-towa zniżka nowych czynszów, nie rozwiązuje sytuacji. Wszyscy bowiem zdajemy sobie z tego sprawę, że koszty utrzymania inwalidy są zawsze wyższe od kosztów utrzymania człowieka zdrowego.

Na koniec jeszcze o pogłosce, która ostatnio rozeszła się i niepokoi inwalidów-kioskarzy. Podobno część gazetowych kiosków ma być przejęta przez Spółdzielnie Wydawnicze. Pociągnęłoby to utratę możności zarobkowania dla szeregu inwalidów i przesunęłoby ciężar ich utrzymania na budżety opieki społecznej. Kiosk gazetowy jest typowym przykładem handlu drobnotowarowego, przewidzianego w planie gospodarczym, a Spółdzielnie Wydawnicze mają piękne pole do popisu przy uruchamianiu nowych, wzorowych kiosków w miejscach gdzie ich w ogóle nie ma.

W dobie walki o pokój powinniśmy nie zapominać o skutkach wojny. Inwalidzi wojenni są najbardziej nią pokrzywdzeni i należałoby im w możliwie najszerszym zakresie oszczędzić troski o byt i jutro.

(H. M.)

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Warszawa, Flory 3
tel. 8-54-70, 8-61-56, 8-66-30
Redaktor przyjmuje od 11 — 13
Oddział w Poznaniu, Mickiewicza 31
tel. 5-18-62, 23-65/6
Oddział w Gdyni, ul. Pułaskiego 6, tel. 30-80
Oddział w Szczecinie, Al. Niepodległości 40, tel. 23-85
Redakcja rękopisów nie zwraca.

Redaguje: Komitet Redakcyjny
Wydawca: Gospodarczy Instytut Wydawniczy, sp. z o. o. Izb Przemysłowo-Handlowych
Konto P. K. O. — I-5001.

Prenumerata: miesięcznie 150.—, kwartalnie 450.—, półrocznie 900.—, rocznie 1.800 zł.
Cena numeru zł 50.

CENNIK OGŁOSZEŃ:
1/1 strony 50.000 zł 1/2 str. 25.000 zł 1/4 str 13.000 zł.
Ogłoszenia wymiarowe: 70 zł za milimetr szerokości 1 łamu (kolumna ma 3 łamy) w tekście o 25 % drożej.

Drukarnia: Spół. Wyd. „Wydawnictwa Ludowe" W-wa Skolimowska 5.

B-78272